

Arrest

nr. 213 674 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. de BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3-5
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX *loco* advocaat M. de BUISSERET, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 november 2016 België is binnengekomen, diende op 12 december 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 8 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/12/2016
Overdracht CGVS: 02/01/2017*

U had op 15 mei 2018 van 09u10 tot 12u30 een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 25 juni 2018 had u van 14u08 tot 15u15 een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat meester Van der Hasselt (vervangen door meester Jans) was aanwezig op beide onderhouden.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1373 (21 maart 1994 – 20 maart 1995) in het dorp Tarakai in het district Chaparhar, waar u ook heel uw leven verbleef tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging naar school tot u ongeveer achttien jaar was en slaagde in de negende graad. Uw vader was landbouwer.

Uw broer B. werkte gedurende vijf jaar bij het Afghan National Army (ANA) in de provincies Kandahar en Farah. Naar aanleiding van de ziekte van uw ouders kwam B. van zijn werkplaats terug naar jullie dorp in Chaparhar. Toen B. bij uw ouders in huis was werd er op de deur geklopt door de taliban. De talibs kwamen binnen en uw broer had zich in vrouwenkledij vermomd. De taliban ontdekten zijn list en namen hem mee uit het huis. Uw vader zocht naar een oplossing door een beroep te doen op de dorpsouderen, maar later werd het lichaam van uw broer gevonden nabij Kandi Bagh. Uw broer werd begraven en uw familie trachtte hun normale leven opnieuw op te nemen. Op 10/08/1395 volgens de Afghaanse kalender (31/07/2016) werd een huis waar talibs zich ophielden door de overheid overvallen. De taliban verdachten u ervan de overheid te hebben ingelicht over de aanwezigheid van de taliban in dat huis. Ze maakten dit uw vader duidelijk toen ze hem de volgende dag in de moskee spraken. Uw vader vroeg u het huis te verlaten en eender waar heen te gaan. Hierop trok u 's avonds naar het huis van uw oom van moederszijde in Saeed Ali Cheena. De taliban kwamen de dag nadien naar uw ouderlijk huis en vroeg uw vader om zijn zoon aan hen te presenteren. Uw vader werd geslagen en verteld dat als de taliban zijn zoon ergens zien ze hem niet zullen sparen. U bleef gedurende twee weken bij uw oom van moederszijde wonen tot hij een smokkelaar vond. U verliet Afghanistan op 2 sunbula 1395 (23 augustus 2016) en reisde drie maanden en tien dagen alvorens u op 29 november 2016 arriveerde in België. U deed een verzoek om internationale bescherming op 12 december 2016. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw schooldiploma, uw taskara, de taskara van uw vader, de bankkaart, badge en vier foto's van uw broer B., een brief van de maleks, de dreigbrief van de taliban en twee enveloppen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van het verzoek blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw verzoek te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door de taliban (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15 mei 2018 p.22, hierna CGVS1; notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25 juni 2018 p.7-8, hierna CGVS2).

Uw voorstelling van het profiel van uw broer B. en enkele opvallende verklaringen verhinderen echter dat er aan uw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst valt uw beperkte kennis op van het profiel van uw broer B. als lid van het Afghaanse nationale leger (ANA). B. was gedurende vijf jaar lid van de ANA en kwam om de zeven à acht maanden naar jullie huis met verlof voor ongeveer 27 dagen (CGVS1 p.8). In die zin is het vreemd dat u zeer summier op de hoogte bent van het werk van uw broer B.. Zo weet u blijkbaar niet goed waar uw broer precies werkte. U weet dat B. in de provincies Farah en Kandahar werkte, maar niet in welke districten van deze provincies (CGVS1 p.8). Over zijn dagelijks werk is het enige wat u weet dat hij voetsoldaat was (CGVS1 p.9). Over zijn betrokkenheid bij gevechten of operaties in Kandahar of in Farah kan u evenmin iets aanbrengen (CGVS1 p.9). Hetzelfde geldt voor uw kennis over de collega's van B. (CGVS1 p.9). Gevraagd om wat over zijn collega's te vertellen moet u bekennen dat u geen idee heeft met wie hij werkte of wie zijn collega's waren (CGVS1 p.9). U bent zelfs niet in staat om enig verhaal of enige anekdote over z'n werk te vertellen (CGVS1 p.10). Dit is geenszins ernstig. Ook al kan er van u niet verwacht worden dat u alles over de functie van uw broer kunt uiteenzetten zou u wel in staat moeten zijn om aan de hand van kleine details de tewerkstelling van uw broer aannemelijk te maken. Dat u daar niet toe in staat bent haalt het geloof in het profiel van uw broer ernstig onderuit. Bijkomend weet u niet wat zijn 'qole urdu' (korps) was of wat de bijnaam is van dat korps (CGVS1 p.9). Ten slotte weet u ook niet waar B. z'n basistraining kreeg of hoe lang die training ongeveer duurde (CGVS1 p.10). Uw kennis, of eerder het gebrek daaraan, over het werk van uw broer bij het ANA is frappant. De reden dat u niet goed geïnformeerd bent is onder meer dat u het niet vroeg, want uw broer antwoordde u wel als u hem iets vroeg (CGVS1 p.8,10). Deze argumentatie kan onmogelijk ernstig worden genomen. Uw broer B. werkte zoals eerder gesteld jarenlang in de provincies Kandahar en Farah, kwam naar huis, en woonde in hetzelfde huis met u (CGVS1 p.3,8). Dat u gezien deze omstandigheden niet de minste interesse in het – voor een jongvolwassene nochtans boeiend - werk van uw broer toonde is niet plausibel. Wat dit laatste punt betreft dient er ook opgemerkt te worden dat u samen met uw ouders en zussen samenwoonde, waardoor u indirect toch ook aan informatie over het werk van uw broer kon geraken (CGVS1 p.3). Daarenboven moet er worden gewezen op dat uw broer en zijn werk de initiële oorzaak van uw plotse vertrek uit Afghanistan is. Op die manier zou u toch beter op de hoogte mogen zijn van dit werk en zijn profiel als lid van de ANA. Het mag duidelijk zijn dat uw ontbrekende kennis over het profiel van uw broer uw asielmotieven ernstig ondermijnt.

Daarnaast wordt uw relaas verder aan het wankelen gebracht door enkele opvallende vaststellingen. De door u voorgestelde handelswijze van de taliban is opmerkelijk en niet logisch. Enerzijds weten de taliban u wonen aangezien ze uw broer B. vanuit uw huis ontvoerden. Anderzijds gaven ze u blijkbaar een voorsprong door uw vader in de moskee te vragen om u uit te leveren (CGVS1 p.20-21). U verklaart dat de taliban u zochten, maar waarom ze dan niet simpelweg naar uw huis kwamen om u, net zoals uw broer, uit uw huis te ontvreemden, is niet duidelijk (CGVS1 p.20-21). Het mag verbazen dat de taliban geen doortastender stappen zetten om iemand die ze van spionage beschuldigden in handen te krijgen. Het optreden van de taliban is des te vreemder daar u wel beweert dat indien de taliban te weten kwamen dat u zich bij uw oom verstopte dan zouden ze u daar ook komen zoeken en niet twijfelen (CGVS1 p.22). Daar u het verschil in optreden van de taliban ten opzichte van u en uw broer niet afdoende kan verklaren schaadt ernstig het geloof in uw asielaansluiting.

Hierbij aansluitend verklaart u dat de taliban enerzijds nog steeds niet weten waar u zich bevindt. Ze zijn nog steeds op zoek naar u, ze leverden een dreigbrief af, maar anderzijds kwamen ze nadien niet meer naar uw ouderlijke huis om u te zoeken (CGVS1 p.21-22). De taliban zonden een brief omdat ze u niet meer vonden thuis, in de brief werd u met de dood bedreigd (zie vertaling dreigbrief, stuk 8 van de bijgevoegde documenten) en als ze u vinden zouden ze u niet sparen, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.22). In die zin is het toch vreemd dat de taliban nadat ze u de dreigbrief gaven met zulk duidelijk dreigement, u niet meer zouden komen opzoeken, iets wat ze eerder al hadden gedaan. U wordt vervolgens geconfronteerd met deze eigenaardige vaststelling.

U werpt op dat de taliban aan de dorpingen vragen waar u bent, maar dat uw familie aan niemand zegt waar u zich bevindt (CGVS1 p.21-22). Dat is inderdaad net het punt dat u wordt duidelijk gemaakt, namelijk dat de taliban naarstig op zoek zijn naar u, aangezien u verdacht wordt van spionage (zie vertaling dreigbrief, stuk 8 van de bijgevoegde documenten), maar ze desondanks niet meer naar uw huis kwamen (CGVS1 p.22). U antwoordt: “ ze zoeken me, waarom niet, ze vragen de dorpingen waar ik ben, maar hoe weten ze waar ik ben” (CGVS1 p.22). Alleen uw oom van moederszijde en uw ouders weten dat u nu in België bent, gaat u verder (CGVS1 p.22). Het mag evenwel duidelijk zijn dat u niet kan verklaren waarom de taliban niet zoals voorheen uw familie contacteerde of thuis langskwam om u bij de kraag te kunnen vatten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurige geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Uw oom M. A. heeft immers reeds zes à zeven jaar een winkel in Jalalabad (CGVS1 p.5). Uw oom, die tevens uw schoonvader is, is u ter wille aangezien hij uw reis deels sponsorde en organiseerde (CGVS1 p.4,21). U heeft eveneens hier in België nog contact met uw oom M. A. (CGVS1 p.6). Door zijn tewerkstelling en regelmatig verblijf in Jalalabad is uw oom ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft hij er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Op die manier zal hij u wegwijs kunnen maken in de stad. U bent bovendien een volwassen man die tot en met de negende graad middelbaar onderwijs genoot (CGVS1 p.3). U bent ook enkele keren in Jalalabad geweest en langs de winkel van uw oom M. A. gepasseerd (CGVS2 p.3). Daarenboven baatte u zelf de laatste vier jaar voor uw vertrek een eigen winkel uit (CGVS1 p.3-4,13,21-22; Verklaring DVZ punt 12 p.5). Door uw scholing en werkervaring als winkelier zal u in de winkel van uw oom te Jalalabad zeker uw draai kunnen vinden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u problemen zou krijgen doordat de dorpingen die naar de winkel van uw oom zouden komen u bij de taliban zouden verlinken (CGVS2 p.7-8). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Een andere reden die u als belemmering voor uw hervestiging in Jalalabad opwerpt is dat uw oom daar niet voor u kan zorgen omdat hij daar niet steeds verblijft en hij er geen plaats heeft (CGVS2 p.8). U bent nochtans een volwassen man met zelf vier jaar ervaring als winkeluitbater (CGVS1 p.3-4,13,21-22; Verklaring DVZ punt 12 p.5). Bovendien blijkt uw zelfredzaamheid ook doordat u alleen naar Europa bent gereisd en er uw plan kon trekken. Uw oom spendeerde zelf vaak de nacht door in Jalalabad, er blijkt uit uw verklaringen geen reden waarom u daar zelf in uw hoedanigheid, en gezien de link met uw oom, niet in staat toe zou zijn (CGVS1 p.5; CGVS2 p.4). Het gegeven dat u niet weet waar uw oom M. A. precies de nacht in Jalalabad doorbrengt doet hier geen afbreuk aan (CGVS2 p.4).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara's van u en uw vader zijn slechts een bewijs van identiteit, maar kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. Hetzelfde geldt voor uw schooldiploma wat enkel uw scholingsgraad aangeeft.

De badge, bankkaart, en foto's van uw broer B. legt u samen met de dreigbrief voor om uw asielrelaas te staven. De waarde van deze documenten berust volledig op de geloofwaardigheid van uw relaas. Deze documenten hebben dus enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. De brief van de maleks legt u eveneens voor om uw asielrelaas aan te tonen. De bewijswaarde van dit stuk hangt niet alleen af van uw verklaringen, maar blijkt bovendien uit sollicitatie te zijn ontsproten (CGVS1 p.7). U heeft immers uw vader ingeschakeld om dit stuk te bekomen nadat u door uw advocaat en op de DVZ werd gevraagd om documenten aan te brengen (CGVS1 p.7). De datum op dit document bevestigt dat het stuk werd opgesteld op 23/09/1395 (13/12/2016 volgens de Gregoriaanse kalender), zijnde één dag na uw asielaanvraag op 12/12/2016. De twee enveloppen tonen tot slot alleen aan dat u documenten werden opgestuurd vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;
artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967;
artikels 48/3 en 48/4, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet);
artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus;
de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet;
artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; o Artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet
Artikelen 7, 8 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (hierna: Kwalificatierichtlijn)
artikel 3 EVRM.
en de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;”*

Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, betwist verzoeker (i) zijn beperkte kennis van het profiel van zijn broer, (ii) de beoordeling van zijn vrees voor vervolging vanwege het feit dat zijn broer militair was, (iii) het standpunt dat zijn verklaringen omtrent de handelwijze van de taliban opmerkelijk en onlogisch zijn.

Wat (i) zijn beperkte kennis van het profiel van zijn broer betreft, volhardt verzoeker in de verschillende inlichtingen die hij heeft gegeven over het werk van zijn broer als lid van het ANA. De voornaamste twee redenen waarom hij niet beschikt over andere informatie zijn: enerzijds had verzoeker het recht niet om over zijn activiteiten te spreken, anderzijds lopen zijn broer, verzoeker en zijn gezin een groot gevaar als de burgers van zijn dorp weten dat zijn broer lid van het ANA was. Hij verwijst naar algemene informatie dat leden van het ANA werden vervolgd door de taliban, alleen maar omdat ze leden van het ANA waren en dat leden van het ANA en hun gezinnen het doelwit zijn van de taliban (verzoekschrift, stukken 2-3 en 6). Daarom heeft verzoekers broer niets verteld over zijn werk aan de gezinsleden, want ze kunnen bedreigd worden door de taliban als die op de hoogte zijn van het werk en de details ervan. Hij deed dit ter bescherming van zijn gezin. Het vormde een gevaar voor zijn veiligheid en die van zijn gezin dat hij lid was van het ANA. Het ANA of de legers van de Afghaanse regering waren de doelwitten van de taliban. Dit is de reden waarom verzoeker niet meer details kan geven. Het onderwerp is nooit ter tafel gekomen.

Ten tweede, (ii) de beoordeling van zijn vrees voor vervolging vanwege het feit dat zijn broer militair was, is verkeerd. Verschillende onafhankelijke bronnen spreken over het feit dat de leden van het ANA en hun familieleden worden vervolgd door de taliban. Deze bronnen maken gewag van verschillende incidenten tegen ANA-leden en hun familie. Ze zijn doelwitten van de taliban.

De broer van de verzoeker werd gedood omdat hij een militair was. Gezien de aanwezigheid van de taliban en het ANA-lidmaatschap van de broer van verzoeker zal verzoeker vervolgd worden in zijn dorp.

Over (iii) het standpunt dat zijn verklaringen omtrent de handelswijze van de taliban opmerkelijk en onlogisch zijn, herhaalt verzoeker zijn verklaringen omtrent het bezoek van de taliban. Er is geen verschil in het optreden van de taliban ten opzichte van verzoeker en het optreden jegens zijn broer. Eigenlijk zijn de taliban de dag na het ongeval naar zijn huis gegaan. Het enige verschil is het feit dat hun vader de taliban in de moskee heeft ontmoet en dat zij hebben gevraagd om verzoeker uit te leveren. Er kan worden aangenomen dat de taliban de dag na de aanslag een hele reeks mensen in gedachten had die wraak konden nemen. Verzoeker was een perfect doelwit, omdat zijn broer was gedood door de taliban. De taliban probeerden zijn vader te intimideren. Ze gebruiken deze handelwijze vaak om mensen te intimideren. Pas nadat ze zich hadden verzameld, besloten ze het huis van verzoeker te bezoeken. Zijn vader wist niet zeker of zijn zoon daadwerkelijk werd bedreigd door de taliban, maar gezien de moord op zijn andere zoon wilde hij geen enkel risico nemen en zei hij tegen zijn zoon dat hij moest vertrekken. Verder herneemt verzoeker zijn verklaringen over het bezoek van de taliban aan zijn huis om hem te ontvoeren. De taliban zijn de dag na het ongeval naar zijn huis gegaan. Hij was niet thuis. Twee dagen later hebben zij ook een dreigbrief afgegeven bij zijn winkel. Ze constateerden dat hij niet meer thuis was. Daardoor zijn ze niet teruggegaan naar zijn huis. Ze hebben vragen gesteld aan de andere dorpelingen om te weten waar verzoeker was. Niemand wist waar hij was. Het is normaal dat de taliban niet nogmaals naar het huis van verzoeker zijn gegaan, want ze wisten dat verzoeker niet thuis was.

Verzoeker besluit dat er moet bijgevolg geoordeeld worden dat zijn verklaringen omtrent de taliban geloofwaardig zijn. Ze passen daarenboven perfect in de context van Afghanistan. De bestreden beslissing slaagt er niet in om de geloofwaardigheid van deze verklaringen aan te tasten. De verklaringen zijn geloofwaardig en kaderen de algemene informatie die beschikbaar is over Afghanistan in. Verzoeker is een vluchteling.

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gaat verzoeker in op (i) het onderzoek naar een intern vestigingsalternatief in Jalalabad, (ii) zijn verwesterd profiel dat niet in rekening wordt gebracht bij het onderzoek, (iii) de actuele veiligheidssituatie die sinds 2015 alleen maar slechter is geworden. De bestreden beslissing schendt artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Wat (i) het onderzoek naar een intern vestigingsalternatief in Jalalabad betreft, stelt verzoeker dat geen analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in Jalalabad, van de intensiteit van het blind geweld ten opzichte van burgers in Jalalabad. Verzoeker meent dat alle informatie over het conflict aantoonde dat de situatie in Afghanistan en Jalalabad in het bijzonder nooit slechter is geweest. De provincie Nangarhar is een van de meest gevaarlijke provincies en is een volatiele provincie. Hij verwijst naar een bericht van Amnesty International van 16 juli 2018 (verzoekschrift, stuk 4) en het EASO-rapport van december 2017 (Landeninformatie, stuk 16, nr. 2). Het feit dat verzoeker in Jalalabad is geweest, heeft met andere woorden in geen geval tot gevolg dat verzoeker er nu zonder probleem zou kunnen terugkeren gezien de situatie zeer volatiel is. Er is een groot verschil tussen een kort bezoek om te winkelen en het constant leven in Jalalabad. Gedurende twee bezoeken kan men bijzonder voorzichtig zijn en amper buiten komen. Wil verzoeker duurzaam overleven in een stad, dan is dit echter niet mogelijk. Dan moet verzoeker buiten komen om te werken, inkopen te doen en dergelijke meer. De situatie van een bezoek van enkele uren is niet te vergelijken met die van een teruggekeerde bewoner. Bovendien is het niet gepast om te denken dat verzoeker zijn leven zou kunnen opbouwen in een stad die hij niet kent en waarin hij twee keer is geweest om te winkelen. Verzoeker heeft zijn geboortedorp nooit verlaten en zijn hele familie woont daar. Daarenboven stelt de bestreden beslissing dat verzoeker naar Jalalabad kan verhuizen om zijn leven opnieuw op te bouwen, want zijn oom heeft er een winkel. De oom van verzoeker is echter onlangs gestorven. Dit betekent dat verzoeker zijn hulp niet zal kunnen gebruiken om zich daar te vestigen. Hij heeft geen duurzaam netwerk in Jalalabad dat hem zou kunnen opvangen. Verzoeker stelt ook vast de informatie vervat in het administratief dossier, waarop de bestreden beslissing zich baseert, onvoldoende rekening houdt met de actuele veiligheidssituatie ter plaatse, zoals verzoeker die nochtans had aangehaald. Ten gronde, stelt verzoeker vast dat de situatie in Jalalabad weldegelijk een reëel risico vormt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Wat (ii) zijn verwesterd profiel dat niet in rekening wordt gebracht bij het onderzoek betreft, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing weliswaar motiveert dat hij *“voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen”*.

Verzoeker stelt echter vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide maar stereotiepe motivering bevat: dit kan men immers zeggen voor elke verzoeker om internationale bescherming in België. Het betreft immers een motivering die de commissaris-generaal in elke beslissing betreffende Afghaanse verzoekers om internationale bescherming hanteert afkomstig uit de provincie Nangarhar. Nochtans weet men zeer goed dat wie terugkeert uit Europa juist een risicoprofiel heeft. Er wordt met andere woorden op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, die verwesterd is, wat nochtans essentieel is om na te gaan of er sprake is van een intern vluchtalternatief. Meer bepaald diende rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker zijn leven in België sinds 2 jaar heeft opgebouwd, dat hij geen duurzaam netwerk heeft in Jalalabad dat hem zou kunnen opvangen, en essentieel (zijn oom is gestorven), dat hij geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen vanwege de autoriteiten rekening houdend met zijn profiel. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en meent dat er niet kan worden getwijfeld over het feit dat de Afghaanse bevolking de jongeman als verwesterd kan zien en dit potentiële risico's zoals foltering of moord met zich meebrengt. Dit gaat verder dan de vraag of verzoeker zelf zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden. Ingeval van terugkeer zal dus zeer snel de informatie rond gaan dat verzoeker jarenlang in België heeft geleefd en zal hij dus worden geïsoleerd door opstandelingen. Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing hier zelfs met geen woord over rept.

Ten derde, (iii) de actuele veiligheidssituatie die sinds 2015 alleen maar slechter is geworden, licht verzoeker toe als volgt:

“Immers, uit het Cedoca rapport en het EASO rapport blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan anno 2017 veel erger is geworden en het geweld 5x erger is dan in 2008 bijvoorbeeld (pagina 41 EASO).

Verzoeker stelt helaas vast dat de verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan, geen invloed heeft op de bescherming die verwerende partij toekent aan Afghaanse asielzoekers.

De asielinstanties erkennen dat er in Afghanistan een gewapend conflict bestaat maar stellen dat er in bepaalde regio's geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet, o.a. in Koboel, Jalalabad en Mazar-i-sharif.

Volgens de asielinstanties is er een vestigingsalternatief in Jalalabad, daar er geen 'open combat' zou zijn en alleen de 'high profiles' geïsoleerd worden in de aanslagen.

• Betreffende de notie “open combat”

Artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat hoewel er sprake is van geweld tegen burgers in Jalalabad er geen sprake is van een "open combat", namelijk hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, stelt verzoeker vast dat het bestaan van een "open combat", niet in overeenstemming is met de definitie van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

[citaat artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn]

Artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn vereist het bestaan van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, maar vereist in geen geval het bestaan van “hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.”

Verzoeker stelt dan ook vast dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet en aan de Kwalificatierichtlijn en dit volledig ten onrechte.

“Hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten” veronderstelt dat er gelijkwaardige strijdkrachten zouden zijn die tegen elkaar vechten. De verschillende groeperingen die momenteel in Afghanistan tegen het "centraal" gezag vechten zijn echter onvoldoende georganiseerd of sterk om een "open combat" te voeren tegen het Afghaanse leger. Het is ook om deze reden dat de opstandelingen de bevolking terroriseren, aanslagen organiseren enzovoort. Dit wordt door verwerende partij niet betwist die het geweld in Afghanistan, namelijk in de provincie Nangarhar ook zo omschrijft: "(...)Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

(...)

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreur aanslagen voordoen, ..." Dezelfde rapporten waarop verwerende partij zich baseert, stellen ook vast dat het aantal burgerslachtoffers groter is dan het aantal gedode soldaten (zie EASO rapport, stuk 8, pagina 45) hetgeen nogmaals erop wijst dat de strijdkrachten geen "open combat" willen.

Omtrent het bestaan van een binnenlands of internationaal conflict en de nood aan bescherming heeft het Hof van Justitie bovendien zeer duidelijk gesteld dat :

« Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld." (Wij onderlijnen)

Verzoeker stelt vast dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij überhaupt, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict. Immers, verwerende partij erkent het bestaan van geweld in Jalalabad (en in Afghanistan) maar stelt dat dit losstaat van het gegeven dat er geen "open combat" bestaat in Jalalabad en bijgevolg geen nood aan bescherming zou zijn.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Ondergeschikt, indien Uw Raad alsnog de mening zou zijn toegedaan dat dit onvoldoende duidelijk is, verzoekt verzoeker om onderstaande prejudiciële vraag te stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt:

"Moet artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt in een situatie van internationaal of binnenlands conflict waarbij er hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten zijn?"

• Betreffende de notie "high profile":

Ondergeschikt, in de hypothese dat er zou gesteld worden dat verzoeker geen high profile doelwit is, quod non, stelt verzoeker vast dat er volgens verwerende partij zou er geen sprake zijn van willekeurig geweld in Jalalabad omdat de complexe aanslagen gericht zijn tegen "high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden(...). "

Met andere woorden, volgens het verwerende partij zouden burgers, ondanks het groot aantal burgerslachtoffers, niet worden geïsoleerd.

Betreffende het aantal burgerslachtoffers, leest men echter in alle rapporten dat de situatie voor burgers nog nooit zo erg is geweest. Zelfs in de hypothese dat de strijdkrachten zich enkel tot "high profile" doelwitten zouden richten, dient te worden vastgesteld dat burgers zich thans in een zodanige onveilige situatie bevinden dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4§2 c) Vreemdelingenwet. Zo leest men in het EASO rapport "Country of Origin information, Afghanistan security situation" van december 2017 omtrent de zogenaamde high profile attacks, dat:

"Looking at 2016-2017, such attacks are mainly aimed at government or international presence but the highest numbers of casualties inflicted concern civilians (294). Complex and suicide attacks continued to affect civilians in 2017, causing 1,151 civilian casualties (259deaths and 892injured) in the first half of 2017, a 15% increase compared to the same period in 2016.

UNAMA stated that 'The impact of such attacks on civilians and the larger civilian population is particularly devastating. Typically occurring in urban and civilian-populated areas, such attacks -when not directed against civilian targets in violation of international humanitarian law - are frequently indiscriminate in nature and commonly cause high numbers of civilian casualties, in addition to contributing to an atmosphere of fear and anxiety among the population '. "(wij onderlijnen).

Verzoeker meent dan ook dat gelet op het huidige aantal burgerslachtoffers én het feit dat burgers de grootste slachtoffers zijn van het geweld, het feit dat "high profile doelwitten" de oorspronkelijke doelwitten zouden zijn van de strijdkrachten, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er thans sprake is van een risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld.

Immers, zoals onderstreept door het Hof van Justitie in de zaak Elgafaji, dient een asielzoeker bescherming te krijgen wanneer komt vast te staan dat hij/zij door zijn enkele aanwezigheid, slachtoffer zou kunnen zijn van ernstige schade, zonder "dat deze persoon aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. "

Volledig hiermee in de lijn, verwijst verzoeker nogmaals naar de informatie vevat in het rapport (stuk 5): "At the same time civilian lives are being lost, primarily as random victims because they were simply at the wrong place at the wrong time. "

De enkele aanwezigheid van verzoeker in Jalalabad, op het foute moment, op de foute plaats, kan zijn dood betekenen. Dit is net wat onder willekeurig geweld dient te worden verstaan.

Volledigheidshalve, verwijst verzoeker nogmaals naar de duidelijke interpretatierichtlijnen uiteengezet in de zaak Elgafaji:

"32 De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen "doodstraf", "executie" en "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker" hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33 De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een "ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon" van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34 Er wordt immers ruimer bedoeld op een "bedreiging van het leven of de persoon" van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een "internationaal of binnenlands gewapend conflict". Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, "willekeurig". Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35 In die context moet het begrip "individueel" aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen." (wij onderlijnen)

Op grond van bovenvermelde rapporten en de rechtspraak van het Hof van Justitie, dient dan ook te worden vastgesteld dat verwerende partij artikel 48/4 §2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) Kwalificatierichtlijn schendt, wanneer het stelt dat verzoeker geen reëel risico loopt op ernstige schade omdat de strijdkrachten in Jalalabad "high-profile" doelwitten zouden viseren.

Ondergeschikt, indien Uw Raad alsnog de mening zou zijn toegedaan dat dit onvoldoende duidelijk is, verzoekt verzoeker om onderstaande prejudiciële vraag te stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt:

"Moet artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt aan "high-profile doelwitten", met andere woorden asielzoekers die uitdrukkelijk worden gevisieerd door de strijdkrachten?"

• Betreffende de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker

De bestreden beslissing stelt verder dat er van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt omdat:

- verzoeker bij zijn oom kan werken
- zijn oom hem in Jalalabad kan helpen want hij werkt daar
- hij twee keer naar Jalalabad is geweest om boodschappen te doen

Verzoeker meent dat het feit dat hij bij zijn oom kan werken en hij enkele keren naar Jalalabad is geweest, in geen geval betekent dat hij er over een intern vestigingsalternatief beschikt. Daarenboven, zoals hierboven werd aangehaald, is zijn oom onlangs gestorven. Dit betekent dat de verzoeker zijn hulp niet zal kunnen gebruiken om zich daar te vestigen. Hij heeft geen duurzaam netwerk in Jalalabad die hem zou kunnen opvangen. Bovendien is het niet gepast om te denken dat de aanvrager zijn leven zou kunnen opbouwen in een stad die hij niet kent en waarin hij twee keer is geweest om te winkelen. De verzoeker heeft zijn geboortedorp nooit verlaten en zijn hele familie woont daar.

[citaat van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn]

Verzoeker meent dat verwerende partij artikel 48/5 Vreemdelingenwet schendt wanneer het stelt dat privé actoren verzoeker voldoende bescherming zouden kunnen geven ingeval van vestigingsalternatief.

De vraag die moet worden onderzocht is immers of de Staat hem bescherming kan bieden in Jalalabad. Dit is in geen geval mogelijk:

Het Landinfo rapport omtrent de situatie in Nangarhar stelt omtrent de veiligheidsdiensten dat (stuk 5):

"An international source (e-mail 2016) pointed out that the security forces are actively present in the city through measures such as checkpoints, arrests of suspected insurgents and destruction of identified IEDs. This still does not prevent the insurgents from conducting both smaller or larger and more complex attacks in the city. With the exception of Kabul, Nangarhar province was where most civilians were injured because of suicide bombers and complex attacks in the first half of 2016. 30 people were killed and 65 wounded, mainly in Jalalabad city (UNAMA & OHCHR 2016, p. 55)." (wij onderlijnen)

Gezien verwerende partij echter stelt dat privé actoren, zoals zijn oom of facebookvrienden, hem zouden kunnen beschermen, verzoekt verzoeker ondergeschikt dat onderstaande prejudiciële vragen worden stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt:

1.

"Valt de bescherming voorzien in artikel 8 § 2 c, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, onder de notie bescherming zoals gedefinieerd door artikel 7 van dezelfde richtlijn?"

2.

"Staat artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, toe dat er wordt gesteld dat een asielzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt zonder te onderzoeken of hij toegang pal hebben tot bescherming vanwege de lokale autoriteiten?"

Verzoeker besluit dat Jalalabad allesbehalve veilig is. Er zijn vele aanslagen en veiligheidsincidenten en de situatie was nooit zo onveilig. Nu er geen 'open combat' zou zijn, kan er volgens de commissaris-generaal wel een intern vestigingsalternatief zijn. Dit is volgens verzoeker in strijd met artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, die twee alternatieven voorstelt: Of het deel van het land moet veilig zijn voor de verzoeker (geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade), wat *in casu* dus niet het geval is. Of er moet toegang zijn tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade. Aan geen van beide hypothesen is hier voldaan.

De bestreden beslissing stelt zelf vast dat de veiligheidssituatie in Jalalabad te wensen overlaat. Vervolgens wordt niet onderzocht of verzoeker toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade. De kwestie van de 'open combat' en van de 'high profiles' is vreemd aan de juridische vraag die hier voorligt. Minstens kan men vaststellen dat de commissaris-generaal voorwaarden aan de wet en de richtlijn toevoegt. Daarnaast rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker kan van hem niet redelijkerwijs verwacht dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt. Zoals hierboven werd aangehaald, is zijn oom onlangs gestorven. Dit betekent dat verzoeker zijn hulp niet zal kunnen gebruiken om zich daar te vestigen. Hij heeft geen duurzaam netwerk in Jalalabad die hem zou kunnen opvangen. Bovendien is het niet gepast om te denken dat verzoeker zijn leven zou kunnen opbouwen in een stad die hij niet kent en waarin hij twee keer is geweest om te winkelen. Hij heeft zijn geboortedorp nooit verlaten en zijn hele familie woont daar.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Nota "Les peines encourues pas un déserteur de l'armée" van OFPRA van 29 januari 2016 (stuk 2);
- Rapport "Afghanistan : information sur le traitement réservé aux militaires et anciens militaires afghans par les talibans et d'autres groupes opposés au gouvernement, y compris la question de savoir s'ils sont ciblés personnellement à l'extérieur des zones de conflit actif ; information indiquant si le rang, la branche ou le type de service militaire entraîne un risque plus élevé ; information sur la protection accordée par l'État, y compris les programmes de protection offerts par l'armée" van Immigration and Refugee Board of Canada van 31 augustus 2017 (stuk 3);
- Bericht "Afghanistan: Record high civilian casualties make returns unjustifiable" van Amnesty International van 16 juli 2018 (stuk 4);
- Rapport "Afghanistan: The security situation in Nangarhar province" van Landinfo van 16 oktober 2016 (stuk 5);
- Artikel "Afghanistan: An Army Prepares" van Al Jazeera van 13 december 2012 (stuk 6).

2.1.3. In een aanvullende nota van 6 november 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten aan het dossier:

- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van juni 2018 (stuk 2).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met bijkomende documenten ter ondersteuning van het beroep:

- bevestiging van de rechtbank dat zijn broer werd vermoord op 24 juni 2016 (stuk 1);
- martelaarskaart van ministerie van sociale zaken van martelaren en gehandicapten (stuk 2);
- foto's van zijn broer (stuk 3);
- foto's van zijn oom M.A. (stuk 4);
- bevestigingsbrief van de moord op zijn oom M.A. (stuk 5);
- martelarentabel van de provincie Nangarhar waarin zijn broer staat (stuk 6);
- bankkaart en bankuittreksel ter compensatie van zijn broer zijn overlijden (stuk 7).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem geschonden geachte bepalingen toont op zich niet aan dat verzoeker internationale bescherming behoeft.

2.3. Wat de weigering van vluchtelingenstatus betreft, wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat verzoekers kennis van het profiel van zijn broer ondermaats is. Het betoog in het verzoekschrift is in dit verband tegenstrijdig. Enerzijds stelt verzoeker dat hij verschillende inlichtingen heeft gegeven over het werk van zijn broer als lid van het ANA, anderzijds voert hij aan dat zijn broer niet het recht had om over zijn activiteiten te spreken, omdat deze geheim waren en daarom geen verdere details kon geven. Het gebrek aan kennis is frappant, omdat zijn broer B. zijn enige broer is, die twee jaar ouder is dan hem en die de bron is van de problemen die verzoeker aanvoert. Bovenal komt verzoekers asielrelaas helemaal op de helling te staan met de bijkomende documenten die hij heeft neergelegd ter terechtzitting. In het document van de rechtbank ter bevestiging van de dood van zijn broer wordt vermeld dat hij lid was van de luchtmacht. Dit kan niet worden gerijmd met verzoekers verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, waar hij tot driemaal toe zegt dat zijn broer gewoon een voetsoldaat was in het leger, wanneer hem wordt gevraagd naar wat zijn broer juist moest doen in het leger. Dergelijke tegenstrijdigheid en het gebruik van een document dat manifest strijdig is met de kern van verzoekers relaas volstaan om verzoekers asielrelaas als volstrekt ongelooftwaardig te beoordelen.

De door verzoeker neergelegde documenten werpen geen ander licht op deze beoordeling.

De door verzoeker neergelegde documenten tijdens de administratieve fase van de procedure wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara's van hem en van zijn vader kunnen slechts een bewijs van identiteit zijn, maar kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. Hetzelfde geldt voor verzoekers schooldiploma dat enkel een scholingsgraad aangeeft, die op zich niet wordt betwist. De badge, bankkaart, en foto's van zijn broer B. legt verzoeker samen met de dreigbrief voor om zijn asielrelaas te staven. De waarde van deze documenten berust volledig op de geloofwaardigheid van het relaas. Deze documenten hebben dus enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig relaas te herstellen.

Deze vaststelling geldt evenzeer voor de brief van de maliks die verzoeker voorlegt om zijn asielaas te staven. De twee enveloppen tonen tot slot alleen aan dat verzoekers documenten werden opgestuurd vanuit Afghanistan.

De door verzoeker neergelegde documenten tijdens de gerechtelijk fase van de procedure wijzigen voorgaande vaststellingen evenmin. Wat de in de aanvullende nota ter terechtzitting bijgebrachte documenten betreft, moet vooreerst worden opgemerkt dat de bijkomende foto's van verzoekers broer (stuk 3) inhoudelijk niets toevoegen. Daarnaast betreffende alle documenten slechts kopieën van documenten. Kopieën hebben een uiterst geringe bewijswaarde, omdat deze gemakkelijk kunnen worden gefabriceerd en gemanipuleerd. Bovendien hebben de martelaarskaart van het ministerie van sociale zaken van martelaren en gehandicapten (stuk 2), de martelarentabel van de provincie Nangarhar waarin de naam van verzoekers broer staat (stuk 6), betrekking op feiten die zich in 2016 hebben voorgedaan, zodat de voorlegging van deze stukken thans laattijdig is. Deze vaststellingen hebben evenzeer een negatieve invloed op de bewijskracht van de bankkaart en het bankuittreksel ter compensatie van verzoekers broer zijn overlijden (stuk 7). Wat de dood van verzoekers oom betreft, kan slechts worden besloten, met verwijzing naar bovenstaande vaststellingen dat privé-foto's (stuk 4), zeker kopieën, geen enkele bewijswaarde hebben om aan te tonen dat het om verzoekers oom zou gaan, laat staan dat verzoekers oom zou zijn gestorven in de periode tussen het laatste persoonlijk onderhoud en de kennisgeving van de bestreden beslissing. Tot slot dient de bevestigingsbrief bewijskracht te worden ontzegd, die trouwens net als alle ter terechtzitting neergelegde stukken een gesolliciteerd karakter heeft. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in het midden laat hoe hij al deze stukken heeft bekomen, nog los van het feit dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (Landeninformatie, stuk 16, nr. 3). Daarenboven wordt eraan herinnerd dat documenten slechts een bewijswaarde hebben, indien zij worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert.

Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen.

Een loutere vrees voor vervolging of een verwijzing naar algemene informatie over de situatie in het land van herkomst, werpt evenmin een ander licht op de bovenstaande beoordeling.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij naar het oordeel van de Raad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nrs. 1-2) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 16, nrs. 1-2) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is er geen verdere beoordeling nodig van de actoren van bescherming, zoals verzoeker onterecht voorstelt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waar de veiligheidsanalyse van Jalalabad op is gesteund. De Raad merkt op dat voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad genoegzaam bevestigd wordt door de recente informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in de aanvullende nota.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Verzoeker is immers een gezonde man van beroepsleeftijd, die Pashtou spreekt, maar ook noties heeft van Dari en Engels (Dossier overgemaakt aan CGVS, "*Verklaring betreffende de procedure*", stuk 17).

Verzoeker geeft aan dat hij in Afghanistan tot achttien jaar naar school is geweest en van plan was om in Jalalabad een opleiding als ingenieur te starten (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 3; notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 5).

Bovendien kan de motivering van de bestreden beslissing worden hernomen als volgt: *“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Uw oom M. A. heeft immers reeds zes à zeven jaar een winkel in Jalalabad (CGVS1 p.5). Uw oom, die tevens uw schoonvader is, is u ter wille aangezien hij uw reis deels sponsorde en organiseerde (CGVS1 p.4,21). U heeft eveneens hier in België nog contact met uw oom M. A. (CGVS1 p.6). Door zijn tewerkstelling en regelmatig verblijf in Jalalabad is uw oom ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft hij er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Op die manier zal hij u wegwijs kunnen maken in de stad. U bent bovendien een volwassen man die tot en met de negende graad middelbaar onderwijs genoot (CGVS1 p.3). U bent ook enkele keren in Jalalabad geweest en langs de winkel van uw oom M. A. gepasseerd (CGVS2 p.3). Daarenboven baatte u zelf de laatste vier jaar voor uw vertrek een eigen winkel uit (CGVS1 p.3-4,13,21-22; Verklaring DVZ punt 12 p.5). Door uw scholing en werkervaring als winkelier zal u in de winkel van uw oom te Jalalabad zeker uw draai kunnen vinden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u problemen zou krijgen doordat de dorpelingen die naar de winkel van uw oom zouden komen u bij de taliban zouden verlinken (CGVS2 p.7-8). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Een andere reden die u als belemmering voor uw hervestiging in Jalalabad opwerpt is dat uw oom daar niet voor u kan zorgen omdat hij daar niet steeds verblijft en hij er geen plaats heeft (CGVS2 p.8). U bent nochtans een volwassen man met zelf vier jaar ervaring als winkelluitbater (CGVS1 p.3-4,13,21-22; Verklaring DVZ punt 12 p.5). Bovendien blijkt uw zelfredzaamheid ook doordat u alleen naar Europa bent gereisd en er uw plan kon trekken. Uw oom spendeerde zelf vaak de nacht door in Jalalabad, er blijkt uit uw verklaringen geen reden waarom u daar zelf in uw hoedanigheid, en gezien de link met uw oom, niet in staat toe zou zijn (CGVS1 p.5; CGVS2 p.4). Het gegeven dat u niet weet waar uw oom M. A. precies de nacht in Jalalabad doorbrengt doet hier geen afbreuk aan (CGVS2 p.4).”*

Wat de dood van verzoekers oom betreft, kan slechts worden herhaald, met verwijzing naar bovenstaande vaststellingen dat privé-foto's (stuk 4), zeker kopieën, geen enkele bewijswaarde hebben om aan te tonen dat het om verzoekers oom zou gaan, laat staan dat verzoekers oom zou zijn gestorven in de periode tussen het laatste persoonlijk onderhoud en de kennisgeving van de bestreden beslissing. Tot slot dient de bevestigingsbrief bewijskracht te worden ontzegd, die trouwens net als alle ter terechtzitting neergelegde stukken een gesolliciteerd karakter heeft. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in het midden laat hoe hij al deze stukken heeft bekomen, nog los van het feit dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (Landeninformatie, stuk 16, nr. 3). Daarenboven wordt eraan herinnerd dat documenten slechts een bewijswaarde hebben, indien zij worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen ernstige schade riskeert. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen.

In zoverre verzoeker ter betwisting van de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief elders in Afghanistan, verwijst naar zijn problemen met de taliban, merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen, gelet op de bovenstaande vaststellingen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwerpt het verzoek tot stellen van de voorgestelde prejudiciële vragen. Krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld. Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is hij niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP